

Bilag 4.Oversættelse.**Dr. Christiani's Tale i 2. Udvalg den 23. September 1935.**

Hr. Præsident,

Andet Udvalg har, som Grundlag for sit Arbejde, faaet tilstillet den økonomiske Komité's udførlige Bemærkninger, de interessante Betragtninger vedrørende Landbrugsbeskyttelsen, og endelig den grundige Enquête om Clearings-Aftaler foretaget af det »blandede Udvalg«, der for et Aar siden blev nedsat paa Forslag af den franske Delegation. Alle vigtige Sider af den nuværende økonomiske og finansielle Situation foreligger saaledes belyst i Enkeltheder. De nævnte Undersøgelser danner en udmærket Oversigt over det sidste Aars talrige Arbejder og Statistikker vedrørende disse Spørgsmaal, der er af saa stor Interesse og Betydning for hele Verden. Idet jeg udtaler min Anerkendelse af det store Arbejde, der saaledes er udført, retter jeg samtidig en Tak til Ordføreren, Hr. van Lanschot, for hans klare Indledning til vort Arbejde.

Skønt det af disse Undersøgelser fremgaar, at den økonomiske Verdenskrise allerede naaede sit Højdepunkt midt i Kriseperioden regnet til Dato, d. v. s. for tre Aar siden, og skønt man altsaa siden har kunnet konstatere en vis Bedring, kan Situationen i Almindelighed dog endnu langt fra kaldes tilfredsstillende! —

Omend Bedringen i det økonomiske Liv som Helhed stadig kun er ringe, er det efter min Mening et godt Varsel, at Undersøgelserne af Krisens Art og Oprindelse nu er saa dybtgaaende, at man har faaet Kendskab til Midlerne til dens Bekæmpelse, og at man i Teori og Praxis er enige om at erkende, at Handelens Genopliven maa være det Maal, der bør forfølges, men at dette Maal ikke kan naas, saalænge Valutaernes manglende Stabilitet og den deraf følgende Valutakontrol vedvarer. Frankrigs Repræsentant har med fuld Føje fastslaaet denne Enighed.

Alle de 6 Kriseaars Undersøgelser og Erfaringer viser utvetydigt, at man først og fremmest maa lette den internationale Handel ved at formindske Toldafgifterne, Kontingenteringerne og andre Forbud, der, i Stedet for at forbedre de økonomiske Forhold, stadig har forværret dem.

Det er indlysende, at det ikke vil være muligt pludseligt at ophæve hele det System af Restriktioner, hvortil der efterhaanden er knyttet saa mange Interesser. En international Overenskomst herom synes ikke mulig. Man maa imidlertid haabe, at det vil lykkes gradvis at mildne Systemet og give det en større Smidighed ved tosidede Aftaler, med det Formaal at udvikle Handelen imellem de kontraherende Parter. Hvis man vil naa frem ad denne Vej, er det imidlertid nødvendigt ikke at lade den Tanke være ledende, der i de sidste Aar har behersket de handelsmæssige Drøftelser mellem Landene, nemlig at der nødvendigvis skal sikres hvert Land netop lige stor Udførsel og Indførsel, uden Hensyn til de naturlige Forhold.

I 1936 skal et betydeligt Antal Traktater, sluttet under og som Følge af Krisen, fornys; man maa da meget haabe, at de Forhandlinger, der i den Anledning vil finde Sted, maa blive ledet af Ønsket om at udvide Handelen i Stedet for yderligere at indskrænke den.

Jeg maa tilføje, at den afgørende Indflydelse paa dette Omraade som paa saa mange andre, ligger hos de store Lande. At de har anset Restriktioner for nødvendige, har medført, at de mindre Lande har indført lignende Restriktioner. De mindre Lande vil intet hellere end at lempe disse Restriktioner efterhaanden som de store Lande maatte gaa over til større Frihed for Handelen, særlig med de Lande, hvor de har deres vigtigste Markeder. —

Som Repræsentant for et Land med en betydelig Landbrugsudførsel, der er blevet alvorligt ramt af de Hindringer, som andre Lande har lagt i Vejen for Indførsel af vore Fødemidler, der bliver fremstillet og solgt billigere end tilsvarende Produkter i de fleste andre Lande, maa jeg særligt understrege det nuværende Misforhold mellem Priserne paa Fødevarer i de Indførselslande, der gennemfører en overdreven Landbrugsbeskyttelse, og de Priser Udførselslandene opnaar paa Verdensmarkedet.